

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobkyně: **Na Pořadí 314 s.r.o.**, se sídlem Oponěšice 47, Oponěšice, zast. JUDr. Ivo Panákem, advokátem se sídlem Kounicova 284/39, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2020, č. j. 18218/20/5300-21444-712211, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2022, č. j. 29 Af 44/2020-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) z důvodu neprokázání přijetí zdanitelného plnění v deklarované podobě a od deklarovaných dodavatelů.

[2] Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) na základě daňové kontroly zahájené dne 26. 9. 2016 vydal dne 7. 12. 2018 a dne 18. 4. 2019 dodatečné platební výměry, jimiž žalobkyni doměřil DPH v celkové výši 15 000 004 Kč a stanovil penále v celkové výši 2 999 989 Kč, a to za zdaňovací období září 2013 až únor 2016 (dále jen „rozhodná zdaňovací období“). Žalobkyně totiž neprokázala splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), u dodávek dřeva (kulatina, hranoly, řezivo a výřezy) od deklarovaných dodavatelů společnosti Crazy Wheels s.r.o., společnosti Green Chance s.r.o., společnosti LES - KOMPLEX, s.r.o. v likvidaci (vymazána z obchodního rejstříku dne 25. 2. 2020), společnosti LESY CHALUPA s.r.o., společnosti

PROJEKT MISSION s.r.o., společnosti Shaking Group s.r.o. v likvidaci (vymazána z obchodního rejstříku dne 4. 8. 2023), J. Ž. a R. J.

[3] Podané odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům zamítl žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím a dodatečné platební výměry potvrdil. Ztotožnil se se správcem daně, že žalobkyně na základě provedeného dokazování, a to ani na základě žalobkyní navržených svědeckých výpovědí, neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že přijala od dodavatelů zdanitelná plnění tak, jak deklarovala. Žalovaný shledal dodatečné platební výměry souladnými s právními předpisy, přičemž nezjistil žádné nesprávnosti a nezákonnosti z vlastní činnosti. Důvodnou shledal námitku nevypořádání se správcem daně s návrhem na vypracování znaleckého posudku, avšak tato neměla vliv na zákonnost dodatečných platebních výměrů. Žalovaný dílčí pochybení správce daně, který se ve zprávě o daňové kontrole za zdaňovací období 2013 a 2014 nevypořádal s odmítnutím návrhu na provedení znaleckého posudku, napravil v odvolacím řízení.

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl nyní napadeným rozsudkem. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, podpořil svá tvrzení judikaturou Nejvyšší správního soudu a odůvodnil, proč neprovedl navrhované důkazy.

[5] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že daňové orgány nezjistily dostatečně skutkový stav. Ve vztahu k jednotlivým dodavatelům krajský soud podrobně vyložil, na základě jakých skutečností vznikly správci daně pochybnosti ohledně uskutečnění zdanitelných plnění tak, jak bylo deklarováno. Ztotožnil se se žalovaným, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno. Neodstranila totiž pochybnosti správce daně a neprokázala, že přijala zdanitelná plnění od deklarovaných dodavatelů v deklarovaném množství, podobě a za deklarovanou cenu. Správce daně nepožadoval prokázat žádnou skutečnost ležící mimo sféru vlivu žalobkyně.

[6] Krajský soud konstatoval, že ani z judikatury nevyplývá, že bezvadný daňový doklad automaticky zakládá nárok na odpočet DPH, a to ani z judikatury Soudního dvora Evropské unie předkládané žalobkyní. Žalobkyně nesplnila hmotněprávní podmínky nároku na odpočet, když neprokázala, že tvrzení v daňových dokladech odpovídají skutečnosti.

[7] Žalobkyně již v odvolacím řízení požadovala provedení znaleckého posudku. Správce daně ani žalovaný jejímu návrhu nevyhověli. Žalobkyně uvedla, že v důsledku postupu správce daně nepředložila pro nedostatek finančních prostředků znalecký posudek, kterým chtěla prokázat, že množství výrobního materiálu na vstupu odpovídá množství její produkce. Dle krajského soudu není povinností žalovaného provést jakýkoliv důkazní prostředek, jeho odmítnutí však musí zdůvodnit. Takové důvody jsou z napadeného rozhodnutí patrné. Znalecký posudek dle krajského soudu nemohl vést k prokázání faktického plnění deklarovanými subjekty v tvrzeném rozsahu a ceně, a proto nebyl relevantní. Neprovedení znaleckého posudku nebylo dle krajského soudu způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

pokračování

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce brojící proti nesprávnému hodnocení důkazů. Daňové orgány konfrontovaly jednotlivá tvrzení svědků navzájem a také s jinými důkazními prostředky, z čehož následně vyvodily vlastní odůvodněné závěry. Zprávy o daňové kontrole uvádějí užité důkazní prostředky, přičemž nedošlo k opomenutí žádného důkazního prostředku.

[9] Argumentace žalobkyně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Af 5/2015-82, dle krajského soudu není důvodná. Městský soud v dané věci řešil jiný typ plnění, a to reklamní služby. Smluvní partneři potvrzovali provedení reklamních služeb a rovněž tak činil sám daňový subjekt. V nynější věci však existují důvodné pochybnosti o osobách dodavatelů a nebylo prokázáno, že zdanitelná plnění se uskutečnila deklarovaným způsobem. Správce daně vznesl relevantní pochybnosti o pořízení materiálu dodavateli žalobkyně, závěry daňových orgánů lze dle krajského soudu za této situace akceptovat. Posuzovaný důkazní standard požadovaný daňovými orgány není nepřiměřený či přemrštěný.

[10] Žalobkyně dále namítala, že správce daně měl z vlastní činnosti (dožádání v rámci nynější věci) poznatky o tom, že správce daně příslušný pro jednoho z dodavatelů žalobkyně považoval dodávky pro účely vyměření DPH za řádně uskutečněné, a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119. Žalobkyni citovaný rozsudek však dle krajského soudu též není na nyní projednávanou věc přílehlavý, a to pro odlišnost skutkového stavu.

[11] Žalobkyně nakonec brojila proti poskytnutí podkladů od dožádaných správců daně v omezené míře. Dle krajského soudu sice bylo pochybením správce daně, když neposkytl žalobkyni odpověď dožádaného správce daně. Nicméně sama žalobkyně uvedla, že informace obsažené v dožádané odpovědi se dozvěděla prostřednictvím zprávy o daňové kontrole, a mohla tedy proti obsahu zprávy vznášet argumenty. Z obsahu správního spisu nevyplývalo, že dožádání správci daně dospěli k závěrům odlišným od správce daně v nynější věci, a proto by případné pochybení správce daně spočívající v nadměrné anonymizaci výsledků dožádání nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Základní skutečnosti, jež byly obsahem výsledků z dožádání, se žalobkyně dozvěděla ze zpráv o kontrole. V rámci odvolacího řízení žalobkyně nepožadovala nahlédnutí do daňových přiznání a účetnictví jí deklarovaných dodavatelů, takže se tímto žalovaný nezabýval. Dle krajského soudu se tedy nejedná o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se řádně nevypořádal s jejím tvrzením brojícím proti nepředložení výsledků dožádání a s tím související nezákonností takového postupu. Krajský soud nevypořádal ani další námitky obsažené v části žaloby s názvem „*K přijatým zdanitelným plněním od společnosti Green*“.

Chance s.r.o.“ (námitky brojící proti výsledkům dožádání, označení dodavatele za nespolehlivého plátce, svědeckým výpovědím a důkazním prostředkům), které shrnul ve dvou odstavcích napadeného rozsudku, přičemž některé námitky buď nezmnínil, nebo je překroutil.

[14] Nepřezkoumatelný je napadený rozsudek i z důvodu, že krajský soud bez dalšího převzal argumentaci žalovaného reagující na navrhované provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru dřevozpracování. Znalecký posudek by měl pro nynější věc zásadní význam. V důsledku postupu správce daně neměla stěžovatelka dostatek finančních prostředků na vyhotovení znaleckého posudku, správce daně návrhy na ustanovení znalce odmítal. Tímto jednáním zabránil stěžovatelce v možnosti prokázat dodání deklarovaných druhů materiálu v deklarovaném čase a množství, a tedy stěžovatelka byla zkrácena na svých právech. Správce daně rezignoval na povinnost zjištění a stanovení daně, objektivní provádění dokazování i na zásadu volného hodnocení důkazů.

[15] Stěžovatelka namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, který je předpokladem pro možné odepření nároku na odpočet DPH. Opakovaně navrhovala provedení důkazů, zejména důkaz znaleckým posudkem a dožádáními. K provedení znaleckého posudku nedošlo a dožádání nebyla provedena v náležitém rozsahu.

[16] Při zjišťování skutkového stavu byla porušena zákonná ustanovení o řízení před správním orgánem tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Správce daně neposkytl stěžovatelce důkazy, ze kterých při svém rozhodování vycházel a které svědčily v její prospěch. Stejně tak jí neposkytl odpověď dožádaného správce daně ze dne 23. 1. 2017, zaevidovanou pod č. j. 85804/17, ohledně dodavatele Crazy Wheels, což krajský soud nepovažoval za vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatelce také nebylo umožněno nahlédnout do podkladů podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Správce daně porušil povinnost zjistit skutečnosti rozhodné pro stanovení daně co nejpřesněji, zásadu procesní rovnosti a zásadu volného hodnocení důkazů. Správce daně měl z vlastní činnosti poznatky, že jím zpochybňované dodávky dožádaný správce daně u jednoho z jejích dodavatelů považoval za standardní. Podle rozsudku č. j. 2 Afs 24/2007-119 je správce daně vázán rozhodnutím jiného orgánu v intencích § 28 daňového řádu. Výsledky skutkově souvisejícího řízení nemůže správce daně ignorovat, takový postup je v rozporu se zákazem libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení.

[17] Stěžovatelka dále odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, vycházející z rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 12. 2021, ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*. Soudní dvůr potvrdil, že postavení dodavatele jako plátce DPH je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Za určitých podmínek však připustil, že tomu tak nemusí být vždy. Jedná se o situaci, kdy ze skutkových okolností vyplývá, že dodavatel měl postavení plátce DPH, ačkoliv tento není jednoznačně identifikován. Z předložených důkazů vyplývá, že všichni stěžovatelkou deklarovaní dodavatelé museli mít postavení plátců DPH. I kdyby ho neměli, pak je vzhledem k hodnotě přijatých plnění na vstupu (cca. 66 mil. Kč) evidentní, že každý z případných dodavatelů se musel nacházet v pozici plátce DPH. Z citovaných rozsudků vyplývá, že pro uplatnění nároku na odpočet DPH postačí prokázat statut dodavatelů jako plátců DPH.

pokračování

[18] Krajský soud pochybil, když akceptoval svědectví nepředvolané třetí osoby (manžela dodavatelky R. J.), a to bez dalších důkazů o vztahu této osoby k nynější věci. Správní orgány ani krajský soud neověřily, zda osoba, jež se dostavila k výslechu namísto předvolané svědkyně, má skutečně vztah k věci.

[19] Správce daně dle stěžovatelky převrací fakta, jelikož je mu známa skutečnost o úmrtí jediného jednatele společnosti Shaking Group před zahájením daňové kontroly, a i přes to tvrdí, že tato společnost je podezřele nekontaktní.

[20] Správce daně z výpovědi svědka J. Ch., jednatele společnosti LESY CHALUPA, vztahující se k přepravě učinil závěry neobjektivním způsobem. Stěžovatelka namítá, že tyto závěry nejsou pravdivé a k prokázání svědkem ve výpovědi předestřených tvrzení existují doklady.

[21] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není povinností krajského soudu vyjadřovat se, proč na projednávanou věc neaplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu či Soudního dvora, obzvláště pak v případě, kdy se stěžovatelka rozsudků nedovolávala. Rozsudek č. j. 1 Afs 334/2017-208 není na nynější věc přílehlavý, daňové orgány měly pochybnosti nejenom ohledně skutečnosti, zda dodavatelé byli osobami povinnými k dani. Měly také pochybnosti o tom, zda stěžovatelka přijala deklarovaná plnění s deklarovaným předmětem, v deklarovaném rozsahu a za deklarovanou cenu. Stěžovatelku proto tížilo nejen důkazní břemeno stran prokázání přijetí deklarovaných plnění od osob povinných k dani. Stěžovatelka netvrdí, že by deklarovaná plnění přijala od jiných osob povinných k dani, ani že by měla k dispozici další důkazní prostředky či návrhy. Její námitka o použití uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu je proto pouze formalistická.

[22] Krajský soud dle žalovaného přezkoumatelně posoudil použitelnost znaleckého posudku. Tento by nebyl plně relevantní, pouze by byl schopen porovnat, zda ryze formální tvrzení stěžovatelky o množství přijatého plnění na vstupu odpovídá množství plnění na výstupu. Krajský soud správně uvedl, že neprovedení tohoto důkazu není způsobitelné ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[23] Dle žalovaného není povinností správního orgánu vyhovět všem důkazním návrhům daňového subjektu. Neprovedení určitého důkazu automaticky nezakládá nezákonnost takového postupu správce daně. Ostatně ani krajský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatelky o nesprávném hodnocení důkazů a neshledal v nynější věci žádné opomenuté důkazy.

[24] Provedení výpovědi osoby odlišné od deklarované dodavatelky R. J. aproboval v napadeném rozsudku krajský soud. Žalovaný k tomuto uvádí, že své rozhodnutí patřičně odůvodnil, což následně přezkoumal krajský soud. Sám zaměstnanec stěžovatelky tvrdil, že jednal výhradně s manželem deklarované dodavatelky, proto byla výpověď jejího manžela relevantní.

[25] Žalovaný je přesvědčen, že daňové orgány hodnotily jednotlivé důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 8 odst. 1 daňového řádu. Konfrontovaly jednotlivá tvrzení svědků navzájem a také s dalšími důkazními prostředky. Ze zprávy o kontrole pak vyplývá, z jakých důkazů správce daně vycházel.

[26] Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou odlišného posouzení totožného případu ve vztahu k dožádanému správci daně. V nynější věci stěžovatelka vůbec neprokázala přijetí zdanitelných plnění od dodavatelů tak, jak deklarovala – v deklarovaném množství, sortimentu a ceně. Krajský soud správně uvedl, že rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007-119 není na věc přílehlavý, řeší totiž odlišnou skutkovou situaci. Navíc ani sama stěžovatelka na tuto skutečnost v daňovém řízení nepoukázala.

[27] Pokud jde o nahlížení do spisu, správce daně postupoval podle § 66 daňového řádu. Žalovaný se ohradil proti námitce stěžovatelky, že jí poskytl důkazy shromážděné dožádanými správci daně v nezákonně omezené míře. Stěžovatelka se v průběhu daňového řízení nedožadovala nahlédnutí do daňových přiznání a účetnictví deklarovaných dodavatelů. V těchto dokumentech jsou zároveň údaje chráněné povinností mlčenlivosti, přičemž stěžovatelka nesplnila žádnou ze zákonných výjimek k prolomení mlčenlivosti.

[28] Ve vztahu k námitkám směřujícím k přijatým plněním od deklarovaných dodavatelů žalovaný uvedl, že stěžovatelka opakuje argumentaci uvedenou v odvolání a žalobě. Žalovaný se zabýval otázkou unesení důkazního břemene i souvisejícími námitkami, a proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem svého vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout.

[29] Stěžovatelka v replice uvedla, že jiný (dožádaný) správce daně postupoval vůči jednomu z deklarovaných dodavatelů stěžovatelky obdobným způsobem jako žalovaný. Dožádaný správce daně dospěl v obdobné věci k závěru, že daňový subjekt neprokázal přijetí zdanitelných plnění od jím deklarovaných dodavatelů. V obdobné věci se správce daně zaměřil taktéž pouze na posouzení, zda dodavatelé byly právě subjekty uvedené v daňových dokladech. Nejvyšší správní soud však v dané věci svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2022, č. j. 1 Afs 438/2019-49, napadená rozhodnutí zrušil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je třeba při neznámé identitě dodavatele zkoumat také okolnost, zda deklarovaný dodavatel nutně měl postavení plátce DPH. V nynější věci se stěžovatelka nachází ve stejné pozici jako jeden z jejích dodavatelů v řízení, jež vyústilo ve zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu. Proto navrhuje, aby napadená rozhodnutí byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[30] Žalovaný v duplice namítl, že stěžovatelka zcela opomenula fakt, že v jí odkazovaném rozsudku posuzoval Nejvyšší správní soud skutkový stav, kdy daňové orgány odepřely nárok na odpočet daně pouze z důvodu neprokázání osoby dodavatele sporných plnění. Nejvyššímu správnímu soudu pak vzhledem k závěrům učiněným rozšířeným senátem nezbylo než napadená rozhodnutí zrušit. Závěry rozšířeného senátu se však na nyní souzenou věc nepoužijí, jak žalovaný uvedl již ve vyjádření ke kasační stížnosti. Podle žalovaného ob stojí samy o sobě i další důvody pro odepření nároku na odpočet DPH, tj. při odhlédnutí od neprokázání konkrétní osoby dodavatele. Žalobkyní odkazovaný rozsudek tak není na věc přílehlavý.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[31] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a že stěžovatelka je zastoupena

pokračování

advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[32] Kasační stížnost není důvodná.

III.a Nepřezkoumatelnost

[33] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by přitom mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]). V projednávané věci napadený rozsudek, ani správní rozhodnutí, netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[34] K námitce vypořádání návrhu důkazních prostředků daňovými orgány Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007-42, v němž pro účely daňového řízení vyslovil názor, že není v rozporu se zákonem, pokud správce daně neprovede důkaz, jehož se daňový subjekt dovolává, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci (srov. též rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2023, č. j. 5 Afs 229/2021-37, odst. [44]). Závěr o tom, z jakých důvodů správní orgán důkaz neprovedl, ovšem vždy musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelně vysvětlen. Tomu správní orgány v projednávané věci dostaly.

[35] Byť správce daně nevyhověl návrhu na zpracování znaleckého posudku a jeho (ne)důvodnost řádně nevypořádal, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí toto pochybení správce daně napravil (srov. rozsudky NSS k jednotě obou správních rozhodnutí ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, odst. [27], ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 276/2017-28, odst. [28], nebo ze dne 30. 10. 2020, č. j. 7 As 124/2019-20, odst. [16]). V odst. [89] rozhodnutí žalovaný vysvětlil důvody, pro které nemohl znalecký posudek osvědčit, že stěžovatelka přijala od deklarovaných dodavatelů plnění deklarováného druhu, v deklarováném čase a za deklarovanou cenu, a uvedl, že ustanovení znalce není důvodné. Krajský soud se pak v bodě 83. napadeného rozsudku vypořádal se žalobními námitkami stěžovatelky stran znaleckého posudku a přisvědčil názoru žalovaného, že znalecký posudek nebyl způsobilý objasnit skutkový stav, či zvrátit důkazní situaci stěžovatelky. Neprovedení znaleckého posudku tak dle krajského soudu nebylo způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Argumentaci žalovaného přitom pouze nepřevzal, jak namítá stěžovatelka, ale přednesl vlastní závěry, takže tato námitka není důvodná.

[36] Krajský soud v bodech 92. – 94. napadeného rozsudku vypořádal též žalobní námitku brojící proti nepředložení výsledků dožádání a nezákonnosti takového postupu. Krajský soud uvedl, že v jednom případě správce daně pochybil, když nepředložil stěžovatelce odpověď dožádaného správce daně. Nicméně sama stěžovatelka uvedla, že s jejím obsahem

byla seznámena v rámci zprávy o daňové kontrole. Dále krajský soud uvedl, že argumentace stěžovatelky míří především na odlišné závěry dožádaných správců daně, ohledně deklarovaných dodavatelů, které měly být stěžovatelce poskytnuty v omezené míře. Krajský soud posoudil i stěžovatelkou namítanou rozsáhlou anonymizaci poskytnutých výsledků dožádání. Dle jeho názoru však z výsledků dožádání neplyne ničeho, co by mělo potenciál ovlivnit závěry správce daně či žalovaného, a to ve vztahu k argumentaci předestřené žalobkyní. Dle krajského soudu se tak nejednalo o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[37] Krajský soud vypořádal též žalobní námitku ohledně neúplně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatelka tvrdila, že předložila bezvadné daňové doklady a další dokumenty prokazující faktické uskutečnění deklarovaných plnění. Krajský soud však v bodě 82. napadeného rozsudku tuto žalobní námitku odmítl s tím, že ani z judikatury nevyplývá, že bezvadný daňový doklad zakládá nárok na odpočet DPH. V nynější věci pak dle názoru krajského soudu stěžovatelka neprokázala soulad mezi tvrzeními v předložených dokladech a skutečně dodanými plněními, tedy nesplnila hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet DPH.

[38] Z odůvodnění napadeného rozsudku (body 89. – 91.) je také patrné, že se krajský soud vypořádal i s tvrzením, že žalovaný měl z vlastní činnosti poznatky o tom, že stejné dodávky deklarovaného plnění považoval jiný správce daně za řádně uskutečněné. Stěžovatelka odkázala na rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze kterého dovodila vázanost správce daně rozhodnutími jiných orgánů. Krajský soud této argumentaci nepřisvědčil, byť odkázal na stejný rozsudek jako stěžovatelka. Dovodil z něj však odlišný závěr, a sice že správce daně je povinen vypořádat se, v případě skutkově obdobných případů, se shodnými skutkovými zjištěními jiného správce daně, a to formou řádně provedeného dokazování, pouze v případě, jestliže jej na tuto skutečnost daňový subjekt upozornil. Taková situace však dle krajského soudu v nynější věci nenastala a stěžovatelka tímto způsobem ani neargumentovala. Dále uvedl, že v případě společnosti PROJEKT MISSION ze sdělení dožádaného správce daně vyplývá, že u daného subjektu nebyla prováděna daňová kontrola a daňová povinnost byla stanovena v zásadě „toliko“ podle daňových přiznání této společnosti, dožádaný správce daně tak nečinil vlastní skutková zjištění. Za obdobnou považuje krajský soud rovněž situaci u společnosti Green Chance, u níž dožádaný správce daně uvedl, že zahájil daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden 2016, avšak tato daňová kontrola dosud stále probíhala. Naopak daňová kontrola nebyla zahájena u společností Shaking Group a Crazy Wheels.

[39] Krajský soud se dále dle stěžovatelky nevypořádal se všemi žalobními námitkami uvedenými v části žaloby s názvem „*K přijatým zdanitelným plněním od společnosti Green Chance s.r.o.*“ (str. 31 až 36 žaloby). Stěžovatelka namítá, že krajský soud nedostatečně vypořádal tyto námitky ve dvou odstavcích (body 72. a 73. napadeného rozsudku). Ani tato kasační námitka však není důvodná.

[40] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v žalobě nejdříve uvádí důvody, pro které nesouhlasí s napadenými správními rozhodnutími, a následně tyto opakuje ve vztahu k jednotlivým dodavatelům, koncipoval krajský soud napadený rozsudek obdobným způsobem. Nejdříve však vypořádal žalobní námitky, jimiž stěžovatelka brojí proti

pokračování

skutkovým zjištěním u jednotlivých dodavatelů, v další části rozsudku krajský soud vypořádal obecné a opakující se žalobní námitky.

[41] Z napadených správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud zjistil, že správce daně založil pochybnosti vztahující se k dodavateli Green Chance na skutečnostech, že nebyly předloženy objednávky, dohody, předávací protokoly apod., z předložených daňových dokladů nebylo zřejmé, zda byla součástí dodávek i doprava, nebylo zřejmé, kdo dopravu realizoval, zda byla dodána pouze kulatina, nebo jiné druhy dřeva, a dodavatel Green Chance byl následně evidován jako nespolehlivý plátce. Zpochybnil taktéž platby mezi dodavatelem a subdodavatelem na základě výpovědi svědka J. M., jednatele společnosti Green Chance.

[42] Stěžovatelkou výše označené dva odstavce napadeného rozsudku hodnotí skutkový a právní stav týkající se přijatých plnění od daného dodavatele – společnosti Green Chance. Následně krajský soud ve vztahu ke skutkovým zjištěním žalovaného souhlasil s jeho názorem, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno ve vztahu k prokázání nároku na odpočet. V návaznosti na tento závěr se krajský soud vypořádal s obecnými (opakujícími se) žalobními námitkami (srov. bod 81. a násl. napadeného rozsudku), které stěžovatelka vznesla v posuzované části žaloby. Dle kasačního soudu tak učinil dostatečným a přezkoumatelným způsobem.

[43] Krajský soud v bodě 72. napadeného rozsudku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného (konkrétně na odst. [61] - [63]), v němž žalovaný shrnul, z jakých podkladů správce daně vycházel a jaké skutečnosti založily jeho pochybnosti. Stěžovatelka nepředložila správci daně objednávky, dohody, smlouvy, přepravní listy, ani jiné doklady, ze kterých by vyplývalo, že jí byl deklarovaný materiál dodán. Na předložených daňových dokladech nebylo uvedeno, zda je přeprava součástí dodávek, ani žádné podrobnosti k dodání materiálu. Stěžovatelka nedoložila, kdo přepravu zajišťoval, ani odkud a kam směřovala. Dodavatel Green Chance sice předložil správci daně kupní smlouvy, nikoliv však přepravní listy a doklady o pořízení materiálu. Tento dodavatel na výzvu správce daně nesdělil ani podrobnosti k přepravě materiálu. Navíc byl evidován jako nespolehlivý plátce. Žalovaný provedl na návrh stěžovatelky svědeckou výpověď nákupčího stěžovatelky Z. D., z níž vyplynulo následující: mezi stěžovatelkou a dodavatelem Green Chance nebyla uzavřena žádná smlouva, ceny byly stanoveny pevně, dokumenty k přepravě disponoval dodavatel, dodací listy předával nákupčímu řidič, nákupčí se dodávek osobně účastnil, nákupčí nevěděl, od koho dodavatel materiál nakoupil. Stejně tak žalovaný vyslechl jednatele dodavatele J. M., přičemž zjistil, že nebyla uzavřena písemná smlouva, jednání probíhala telefonicky nebo osobně, cena byla stanovena individuálně, dodavatel platil svému dodavateli za materiál hotově, dodací listy vystavoval J. M. dodatečně po převzetí objednávky, jednatel dodavatele neznal přepravce a neměl dokumenty k přepravě.

[44] Dále v bodě 73. napadeného rozsudku krajský soud nejdříve uvedl nosné důvody zakládající pochybnosti správce daně a následně odkázal na odst. [64] - [67] napadeného rozhodnutí. V těchto odstavcích žalovaný zhodnotil provedené důkazy a uvedl, na základě čeho jsou založeny jeho pochybnosti o fakticitě deklarovaného plnění. Dle žalovaného jsou obě svědecké výpovědi velmi obecné a částečně rozporné. Svědci nebyli schopni uvést konkrétní skutečnosti k uskutečňování dodávek materiálu. Pochybnosti vyvolalo i to, že svědci shodně popřeli existenci písemných smluv, avšak dodavatel písemné smlouvy předložil. Platba mezi stěžovatelkou a dodavatelem bezhotovostním způsobem a následná

platba dodavatele svému subdodavateli v hotovosti vyvolala další pochybnosti u daňových orgánů. Dle žalovaného postupovala stěžovatelka neobezřetným způsobem při obstarávání důkazních prostředků.

[45] Stěžovatelka v posuzované části žaloby také namítala, že v letech 2015 a 2016, tedy v době uskutečnění plnění, nebyl dodavatel Green Chance evidován jako nespolehlivý plátce, a proto nelze toto jeho označení *ex post* bez dalšího vztahovat ke zpochybňování účetních dokladů a klást jí tuto skutečnost k tíži. Krajský soud se dle stěžovatelky nevypořádal ani s touto žalobní námitkou. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že krajský soud se s touto námitkou skutečně výslovně nevypořádal. Z výše uvedeného však vyplývá, že krajský soud s odkazem na rozhodnutí žalovaného uvedl spoustu okolností, které vedly k pochybnostem ohledně uplatněného nároku. Souhrnně tedy vypořádal i tuto námitku stěžovatelky. Zároveň krajský soud tuto skutečnost nekladl stěžovateli k tíži.

[46] Stěžovatelka ve vztahu k dodavateli Green Chance dále namítala a namítá, že výpověď svědka Josefa Marečka správce daně překrucuje a krajský soud na tuto námitku nereagoval. Nejvyšší správní soud z protokolu o výpovědi tohoto svědka ze dne 18. 10. 2018, č. j. 1615922/18/2912-60564-701609, ověřil, že svědek vypověděl, že: „...*dělal jenom pouze kulatinu. Nevzpomínám si, že bych dodával nějaké řezivo nebo hranoly ...*“. Z této výpovědi žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodil, že: „*Mareček zpochybnil dodávky deklarovaného sortimentu, když uváděl, že odvolateli dodával pouze kulatinu, nikoliv jinou dřevní hmotu v podobě řeziva, hranolů a výřezů ...*“. Krajský soud se k této námitce žalobkyně vyjádřil (srov. odst. [45] a [46] tohoto rozsudku), pro účely dalších okolností zakládajících pochybnosti a hodnocení těchto okolností odkázal na odst. [61] – [67] podrobného odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[47] Dle Nejvyššího správního soudu se tedy krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal i se všemi žalobními námitkami uvedenými v části žaloby s názvem „*K přijatým zdanitelným plněním od společnosti Green Chance s.r.o.*“.

[48] Kasační soud na základě výše uvedeného shledal, že argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž jeho závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval krajský soud žalobní námitky za nedůvodné a z jakých důvodů žalobu zamítl. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

III.b Další kasační námitky

[49] Stěžovatelka v kasační stížnosti, zejména ke zdanitelným plněním od společnosti LES - KOMPLEX a Josefa Žáka, rozsáhle cituje závěry z rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017-208. Rozšířený senát, který převzal do svého rozsudku odpověď Soudního dvora na předběžnou otázku, podle jejího tvrzení potvrdil to, že dodavatel zboží nemusí být vždy jednoznačně identifikován, pakliže ze skutkových okolností vyplývá, že měl postavení plátce DPH. Stěžovatelka v souladu s výše uvedeným tvrdí, že všichni jí deklarovaní dodavatelé měli postavení plátců DPH. I kdyby tomu tak nebylo, pak vzhledem k objemům plnění by toto postavení měl jakýkoliv jiný dodavatel.

pokračování

[50] Nejvyšší správní soud k tomuto předně uvádí, že změnou judikatury provedenou právě rozsudkem rozšířeného senátu automaticky nedochází k nároku na zrušení všech tomuto rozsudku předcházejících rozhodnutí daňových orgánů a soudů, a to bez ohledu na okolnosti konkrétního případu. Vrátit věc až do daňového řízení je namístě zpravidla tehdy, pokud existuje alespoň nějaká indicie ukazující na osobu odlišnou od deklarovaného dodavatele, která mohla fakticky dodat sporné plnění. V nyní souzené věci však taková indicie ve správním spisu obsažena není a neposkytla ji ani stěžovatelka (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, odst. [20], či ze dne 20. 6. 2022, č. j. 1 Afs 499/2020-48, odst. [17]).

[51] Závěry rozšířeného senátu NSS zároveň nejsou pro nyní souzenou věc přílehlavé, a proto tento rozsudek nelze pro posouzení projednávané věci aplikovat. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že skutkový stav v nyní souzené věci je odlišný od skutkového stavu posuzovaného rozšířeným senátem. V rozsudku rozšířeného senátu neprokázal daňový subjekt, že přijal zdanitelné plnění od deklarovaných dodavatelů. Zatímco v nyní souzené věci vznikly správci daně pochybnosti, zda stěžovatelka vůbec přijala zdanitelné plnění s deklarovaným předmětem v deklarovaném rozsahu, za deklarovanou cenu, jakož i od deklarovaných dodavatelů.

[52] Stěžovatelka v souvislosti se závěry rozšířeného senátu namítá, že krajský soud pochybil, pokud nevypořádal její námítky ve vztahu ke zdanitelným plněním od jednotlivých deklarovaných dodavatelů ve světle této nové judikatury. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jednak výše vymezil, z jakých důvodů nejsou závěry rozšířeného senátu na nyní souzenou věc přílehlavé, jednak sama stěžovatelka v řízení před krajským soudem závěry rozšířeného senátu neargumentovala, ač k tomu měla prostor. Krajský soud tak dle Nejvyššího správního soudu nepochybil, neposoudil-li námítky stěžovatelky v kontextu závěrů rozšířeného senátu, které na případ stěžovatelky nedopadají. Proto Nejvyšší správní soud shledal zde uvedené námítky stěžovatelky nedůvodnými.

[53] Co se týče znaleckého posudku, stěžovatelka tuto námítku uplatnila již v odvolání, přičemž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem vysvětlil (odst. [88] a [89] napadeného rozhodnutí), proč nevyhověl návrhu na ustanovení znalce a provedení znaleckého posudku. Stejně tak učinil v bodě 83. napadeného rozsudku krajský soud. Jak žalovaný, tak krajský soud tedy shledali nedůvodnost návrhu stěžovatelky na provedení znaleckého posudku, jímž chtěla prokázat splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet. Nejvyšší správní soud pak souhlasí se závěrem krajského soudu, že znalecký posudek mohl přispět pouze k zodpovězení otázky materiálu na vstupu, nikoliv prokázat fakticitu zdanitelného plnění, poskytnutí výrobního materiálu deklarovanými dodavateli v tvrzeném rozsahu, sortimentu a ceně (srov. bod 83. odůvodnění napadeného rozsudku).

[54] K této otázce (prokázání fakticity znaleckým posudkem) se již vyjádřil i Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2018, C-664/16, ve věci *Vădan*. Soudní dvůr v rámci řízení o předběžné otázce vyslovil, že znaleckým posudkem by bylo možné odhadnout odpočitatelné DPH, a to na základě množství uskutečněného zdanitelného plnění, avšak není jím možné prokázat výši DPH zaplacenou na vstupu (srov. body 47. a 48. rozsudku SDEU). Nejvyšší správní soud tak neshledal ani tuto námítku důvodnou.

[55] Stěžovatelka dále namítá, že správce daně neúplně zjistil skutkový stav. Tento nedostatek stěžovatelka jak v žalobě, tak v kasační stížnosti směřuje dohromady s vázaností správce daně rozhodnutím jiného správce daně o skutkově obdobné věci a dále s poskytnutím informací z dožádání v nezákonně omezené míře. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že již výše shledal napadený rozsudek přezkoumatelným ve vztahu k těmto žalobním námitkám (srov. odst. [38] a [39] odůvodnění tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud se zároveň ztotožňuje s argumentací krajského soudu, který uvedl, že uplatnění nároku na odpočet DPH je právem daňového subjektu. Daňový subjekt však musí tvrzený nárok věrohodným způsobem prokázat (viz § 92 odst. 3 daňového řádu, dle kterého *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních; dle odst. 4 pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*).

[56] Nejvyšší správní soud dále dodává, že: „*v zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně*“ (rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107). V souladu s důkazní povinností daňového subjektu je proto na daňovém subjektu, aby si ve vlastním zájmu zajistil důkazy, jimiž může uskutečnění sporného zdanitelného plnění i v případě pochybností prokázat. V případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění nemůže být odpočet přiznán (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72, nověji ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 282/2017-37, odst. [18], ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, odst. [52]). Stěžovatelka další důkaz k vyvrácení pochybností nenavrhl a bránila se opakovaně pouze tím, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Dle Nejvyššího správního soudu byl však skutkový stav zjištěn dostatečně, a tato kasační námitka proto není důvodná.

[57] Stěžovatelka rovněž namítala nezákonnost výslechu manžela dodavatelky R. J. Nezákonnost spatřovala v tom, že správce daně vyslechl namísto R. J. jejího manžela. Ani tato námitka však není důvodná. Žalovaný zdůvodnil, proč považoval výslech manžela R. J. za důvodný, neboť veškerou ekonomickou činnost za ni prováděl její manžel (srov. odst. [83] rozhodnutí žalovaného). Krajský soud ve svém rozsudku aproboval závěry žalovaného a v intencích na ně odkázal. Ani dle názoru kasačního soudu se nejedná o nezákonně vyslechnutého svědka, a proto se se závěry krajského soudu ztotožňuje.

[58] Stěžovatelka dále namítala, že správce daně pouze převrací fakta, když tvrdí, že společnost Shaking Group je podezřele nekontaktní, i přes to, že správce daně má informaci o úmrtí jediného jednatele této společnosti před zahájením daňové kontroly. Krajský soud uvedl, že pakliže jednatel dodavatele zemřel a daňový subjekt nemá jiné důkazy k prokázání fakticity plnění, musí nést důsledky svého jednání, přičemž správně odkázal na rozsudek č. j. 2 Afs 177/2006-61. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Stěžovatelka v průběhu daňového řízení i v průběhu řízení před krajským soudem nepředložila a nenavrhl jediný důkaz, který by poukazoval na příjem plnění od dodavatele Shaking Group. Je to tedy právě stěžovatelka, kdo ponese následky svého jednání (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 Afs 53/2020-30, odst. [22], a ze dne 1. 12. 2022, č. j. 6 Afs 309/2021-35, odst. [45]).

pokračování

[59] Stěžovatelka shledává důvod kasační stížnosti také ve skutečnosti, že jí správce daně neposkytl odpověď dožádaného správce daně ze dne 23. 1. 2017, zaevidovanou pod č. j. 85804/17, která se vztahovala k dodavateli Crazy Wheels. Krajský soud shledal pochybení správce daně, který skutečně stěžovatelce výsledky dožádání neposkytl, nicméně uvedl, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Sama stěžovatelka totiž uvedla, že se s výsledkem dožádání seznámila v rámci zprávy o daňové kontrole. Dle krajského soudu tak mohla vznášet relevantní argumentaci, což neučinila (blíže body 93. a 94. napadeného rozsudku).

[60] Nejvyšší správní soud z daňového spisu ověřil, že výsledky dožádání skutečně nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tím spíše na napadený rozsudek. Stěžovatelka sama po seznámení se se zprávou o daňové kontrole, tj. již v odvolání, nenamítala, proč by takové pochybení správce daně ovlivnilo zákonnost jeho rozhodnutí. Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že se ze zprávy o daňové kontrole dozvěděla toliko to, že dožádání proběhlo, avšak ničeho o jeho výsledku. Nicméně v žalobě (č. l. 16 spisu krajského soudu) uvedla, že společnost Crazy Wheels podala daňové přiznání k DPH za rok 2015, nemá žádné zaměstnance, se správcem daně spolupracuje a plní si své povinnosti. Nejvyšší správní soud konfrontoval toto tvrzení s obsahem výsledku dožádání a zjistil, že stěžovatelkou v žalobě uvedené informace jsou totožné s obsahem výsledku dožádání. Kasační námitku označující závěr krajského soudu ve vztahu k dožádání za nesprávný proto kasační soud neshledal důvodnou.

[61] Stěžovatelka nakonec k dopravě a plněním od dodavatele LESY CHALUPA a k hodnocení výpovědi jednatele této společnosti namítá, že uvede-li svědek alespoň tovární značku automobilu, že řidiči byli jeho zaměstnanci a že o přepravě existují dokumenty, z této skutečnosti je jasný popis přepravy zboží, který nezanechává pochybnosti. Nejvyšší správní soud však již výše uvedl, že je to právě stěžovatelka, kdo nese odpovědnost za shromáždění a předložení důkazů, jimiž prokáže fakticitu deklarovaného plnění, což z výpovědi uvedeného svědka dovodit nelze. K tomu NSS dodává, že existují různé způsoby, kterými je možné dopravu prokázat (knihy jízd automobilů, fotografie, dodací listy apod.). Stěžovatelka však v nyní souzené věci žádné takové podklady, ani jiné, o kterých tvrdí, že existují, nepředložila (blíže body 77. - 79. napadeného rozsudku a odst. [75]-[77] napadeného rozhodnutí). Nejvyšší správní soud tak neshledal ani tuto kasační námitku stěžovatelky důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[62] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[63] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu